

Arrest

nr. 131 809 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet

onontvankelijk te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt meer dan een jaar geleden naar België te zijn gekomen om zijn moeder te vervoegen. Betrokkene verplichten om terug te keren zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Er dient te worden opgemerkt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039- RvS 20 juli 1994 nr 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene nalaat de verwantschap tussen hem en zijn moeder op afdoende wijze te bewijzen. Hij legt enkel het internationaal paspoort van hen beiden voor, wat de verwantschap niet aantoont.

Verder beroept verzoeker zich op zijn integratie, zijn duurzame lokale verankering en sociale bindingen. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker legt verder een arbeidsovereenkomst voor doch is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, binnen de voorziene termijn van acht dagen in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoeker citeert artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verschaft verder de volgende toelichting:

“Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St nr 60 962 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 2de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door de verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Tweede onderdeel van het middel

In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie en duurzame lokale verankering van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v. St nr 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997; 29)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden."

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoeker immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoeker zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven deugdelijk zijn. De verzoekende partij voert met andere woorden in wezen slechts de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven deugdelijk zijn, de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond. Het middel wordt onderzocht vanuit de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en in het licht van de wettelijke bepaling die te deze werd toegepast, dit is artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis als haar juridische grondslag bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit het buitenland kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.5. In een eerste middelenonderdeel stelt de verzoeker dat de gemachtigde het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet foutief heeft toegepast door de aanvraag af te toetsen aan het veel engere criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De verzoeker meent, in verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat het voldoende is om aan te tonen dat een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen.

De Raad herhaalt dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ niet in artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegelicht en dat geen wettelijk criteria zijn vastgelegd om te bepalen wat hieronder precies moet worden begrepen. Het komt dan ook aan de gemachtigde toe om aan dit begrip een redelijke invulling te geven. De gemachtigde beschikt dienaangaande dan ook over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan hierop slechts een marginale toetsing uitoefenen in die zin dat enkel de beoordeling die elke redelijkheid te buiten gaat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan inhouden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Betrokkene stelt meer dan een jaar geleden naar België te zijn gekomen om zijn moeder te vervoegen. Betrokkene verplichten om terug te keren zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Er dient te worden opgemerkt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied

wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.”

Deze vermeldingen moeten samen gelezen worden met de hieraan onmiddellijke voorafgaande vaststellingen dat:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de gemachtigde het door artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) gewaarborgde recht op een gezins- of privéleven heeft afgewogen tegen de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen zoals voorzien in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hierbij besluit de gemachtigde dat deze terugkeer eventueel tijdelijk is en geen breuk van de familiale relaties teweegbrengt en ten overvloede stelt hij dat deze tijdelijke terugkeer geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit niets blijkt echter dat het lijden van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor de gemachtigde een noodzakelijke voorwaarde is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen of dat dit ernstig en moeilijk te herstellen nadeel gelijkgesteld wordt met de ‘buitengewone omstandigheden’ zoals bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien merkt de Raad op dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het “onmogelijk of bijzonder moeilijk” maken om de aanvraag volgens de geëigende procedure vanuit het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (zie onder meer RvS 18 september 2009, nr. 196.179) of nog specifieker: omstandigheden “die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan het standpunt van de verzoeker dat het vooropstellen van een “ernstig” en “moeilijk te herstellen” nadeel bij het indienen van een aanvraag vanuit het buitenland een al te enge toepassing van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou inhouden, niet volgen. Ten andere dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zelf gelijkaardige bewoordingen gebruikt onder de titel “4. Buitengewone omstandigheden”, waar hij het volgende stelt: “Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren”.

3.1.6. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker aan dat de gemachtigde de aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering en integratie niet zonder meer kon afwijzen als irrelevant ter beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker meent dat de gemachtigde de voornoemde elementen inhoudelijk en effectief diende af te toetsen aan het begrip buitengewone omstandigheden.

Wederom dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad van State ter zake, die strookt met de beoordeling van de gemachtigde in de thans bestreden beslissing. Met name heeft dit rechtscollege geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637 (c)) en dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en dus niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien moet ook de vermelding in de bestreden beslissing dat de integratie en duurzame lokale verankering tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden gelezen in samenhang met de overige vermeldingen in de bestreden beslissing dat “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot

verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.” en de conclusie van de gemachtigde dat “de aanvraag in het land van herkomst (kan) gebeuren)”.

Het is dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de elementen van integratie en lokale verankering niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

3.1.7. De verzoeker toont met zijn betoog bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is nu de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Evenmin toont de verzoeker aan dat de gemachtigde *in casu* een kennelijk onredelijke of foutieve invulling geeft aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé- familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu zij in België verblijft bij zijn moeder en diens gezin en hij effectief van dit gezin deel uitmaakt.

Hem verplichten naar de Dominicaanse Republiek terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoudt van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht.

Daarbij is er geen enkele garantie dat een in de Dominicaanse Republiek aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoeker en zijn familie slechts een tijdelijk karakter zou hebben.

De bestreden beslissing spreekt ter zake zelf van een eventuele tijdelijke verwijdering.

Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoeker om de verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag in de Dominicaanse Republiek te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.3. Wat het bestaan van een gezins- of familieleven betreft

De verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn moeder en "*diens gezin*" in België.

De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoeker, die zich ten overstaan van de Raad op het bestaan van een gezinsleven in België beroept, de bewijslast draagt van de door hem aangevoerde inmenging in zijn vermeend gezinsleven. Hij dient met name aan te tonen dat er sprake is van een daadwerkelijk beleefde gezinssituatie én hij moet ook *in concreto* aannemelijk maken dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)). Dit klemmt des te meer nu reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker de verwantschapsband met zijn moeder niet aantoonde nu hij enkel het internationaal paspoort van zijn beweerde moeder voorlegt. Deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier. Uit de internationale paspoorten van enerzijds de verzoeker en anderzijds een Brits persoon waarvan hij beweert dat het zijn moeder is, blijkt op geen enkele wijze enige afstammingsband tussen beiden.

In verband met het beweerde gezinsleven met de moeder en haar gezin, merkt de Raad bovendien op dat een gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen kan worden verondersteld, maar dat het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De Raad wijst dienaangaande op het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft gesteld dat de banden tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In de mate dat enige verwantschapsband zou zijn aangetoond – *quod non* – dan dringt de vaststelling zich op dat de verzoeker nergens enige concrete toelichting geeft bij de aard van de banden met zijn beweerde moeder. Hij stelt slechts vaagweg dat hij bij zijn moeder en haar gezin verblijft.

Om *in casu* van een effectief gezinsleven te kunnen spreken in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient echter te worden aangetoond dat de banden tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende moeder en "*diens gezin*" van die aard zijn en dat er een bijzondere graad van afhankelijkheid is tussen hen die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit de vaste rechtspraak van het EHRM (Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 februari 2009, nr. 27319/07, par. 45; A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 12 januari 2010, nr. 47486/06, par. 32; beide: www.echr.coe.int) blijkt dat het louter feitelijk samenwonen van verwanten niet voldoende is en dat "*further elements of dependency*

involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden) zijn vereist om van gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken. De verzoeker, die zich beperkt tot uiterst vage beweringen, brengt evenwel geen enkel element aan waaruit een dergelijke band met de genoemde personen zou kunnen blijken. Evenmin zijn er in het administratief dossier hieromtrent indicaties terug te vinden.

De Raad stelt dan ook vast dat noch uit het vage betoog in het verzoekschrift noch uit de elementen van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verzoeker in België over een effectief gezinsleven beschikt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE